

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Roma Sancta sive Benedicti XIII. Pontificis Maximi &
Eminentissimorum & Reverendissimorum S. R. E.
Cardinalium Viva Virtutum Imago Æri & literis in
perennaturam Virtutum memoriam incisa**

Conlin, Johann Rudolph

Augustæ Vindelicorum, Anno MDCCXXVI

VD18 10209328

Benedictus XIII. Summus Pontifex. Creatus XXIX. Maji Anno 1724.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72633](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72633)

BENEDICTUS XIII. SUMMUS PONTIFEX.

Creatus XXIX. Maji Anno 1724.

Jove, ut ajunt, principium : à *Benedicto XIII* coelitus dato *Pontifice Maximo* nostri rudimenta laboris. Natus est *Benedictus* Patre *Ferdinando Ursino Gravinæ Duce*, magni nominis principe, & Matre *Joanna Frangibana Grumentii Ducis* raræ virtutis, quam species commendabat, matronâ Anno 1649 2. Februarii. Ipsa etiam nativitatis dies, *Purificatæ Virgini* sacra, satis dilucidè innuere videbatur, principi soboli puram animam fuisse inspiratam, eamque in *lucernam ardentem & fulgentem* aliquando exarsuram, quæ supra *Ecclesiæ Candelabrum*, maximo orbis orthodoxi bono esset reponenda. Prosperum omen vel ipso nomine confirmatum est, quod *Ursino*, Sacris Lustralibus Undis abluto, inditum ; nam *Serenissimorum* parentum iussu *Petrus Franciscus* vocatus, videri potuit, cognomine *Apostolorum Principe* manum porrecturo, in ejus cathedram aliquando ascensurus, quam dignitatem *divus Franciscus*, cujus non minùs nomine gloriabatur, *Nicolao Ursino* adhuc tenello infantulo spiritu verè fatidico ante sena sæcula prædixerat. Enimvero *Ursinæ familiæ* decus universam

A

pene

pene Europam ab antiquissimis retro temporibus complexa est. Ex eâ in Romanum solium scandentes triplici tiarâ condecorati sunt *Stephanus III* anno 752. *Paulus I* ejus frater anno 757. *Cœlestinus III* anno 1191. & quem supra nominavi, *Nicolaus III* anno 1277. Ad Sacrum *Cardinalitium collegium*, non pauciores quàm quadraginta ex *Ursinis*, ceu virtutum odore fragrantés in Ecclesiæ hortum flores delibati fuerunt; immò quæ specialis *Domus Ursinæ* prærogativa videtur, primus, qui quidem *Cardinalitia dignitate* fulserit, à nonnullis *Ursinus* fuisse perhibetur. Gloriatür nostra Germania, delibatæ nobilitatis fæcunda parens, suo e sinu tredecim *Ursinos Marchiones Brandeburgicos*, & septem præpotentes *Saxoniæ Duces*, præter complures *Marchiones Badenses*, & *Ordinis Teutonici ac Melitensium summos Magistros* produisse. Immò *Augustissima Domus Austriaca*, quam *Deus* felicitatis diribitor æquissimus velit esse perpetuam, ad *Anicios & Ursinos* à compluribus rerum Germanicarum scriptoribus refertur. Ex *Ursinis* militari sago præclaris eminere vili *Camillus* dux suo ævo nulli secundus, qui scandentem Romæ moenia Borbonium haud dubiè retardâset, si idem, qui duci animus, Romanis metu torpescentibus fuisset. *Nicolaus Ursinus* periclitantem Rempubliam Venetam, & pene in novellâ, ut ajunt, acie positam, suâ virtute unicè servavit, erectâ in ejus honorem in publico forô statuâ, ut vel elingue marmor fatis eloqueretur, Rempubliæ Venetæ servatæ decus, in quam integra Europa armabatur, opus *Ursinorum* esse. *Virginus Ursinus* Pontificiarum copiarum ductor Ecclesiæ hostes tantis cladibus dedomuit, ut concilium Basileense palmarem hunc ducem unicum afflictæ Italiæ asylum magnificentissimo tantæ virtutis testimonio proclamârit. Verùm neque in solis viris *Ursinæ* decus *familiæ* hæsit; eas insuper heroïnas progenuit, quas tota avidè Europa prænsaret: *Orientis Dominos*, *Galliæ*, *Angliæ*, *Scotiæ*, *Daniæ*, *Nordvvegiæ*, & *Sueciæ* reges, nec minùs qui in *Poloniâ*, *Hungariâ*, *Regnò Neapolitanò*, & *Thessaliâ* sceptrum moderabantur, *Ursinæ Domus* affinitatibus fuisse innoxos legimus: prout & id ex *Ursinorum* fastis verè vastis & magnificis in comperto est, ex Imperatorum & Europæ Regum aulis ad *Principes Ursinos* non pauciores quàm duodecim regales sponfas fuisse deductas, quæ claritatem generis sui non minùs in Ursinam stirpem intulerunt, quàm se inde nobilitas admirabili virtutum refluxu senserunt. Planè *Ursinum* esse, & sanctimoniâ aut virtutibus non vulgaribus inclarescere perinde habetur. Quid multis? Unica *Ursinorum stirps* rarâ & prodigiosâ felicitate jamdum duodeviginti Sanctos, publico Ecclesiæ ritu celebrandos, coelis transmisit. Inter eos fuère *Joannes & Paulus*, nobilissimi ex *prosapia Ursinâ* Romani, qui ob Christi cultum sub *Juliano Imperatore* capite plexi, sanguineis characteribus *Ursinorum* nomen immortalitati consecrârunt: Inde pariter prodiit *Divus Patriarcha Benedictus*, qui Sanctis monachis orbem denique implevit universum; nec minùs soror ejus *Diva Scholastica*, integrum Sacrarum *Virgineum Chorum* post se trahens: eò etiam sanguinem referunt *Mathildis* regina *Franciæ*: *Ursinus* presbyter: *Thomas Aquinas* admirabile illud Ecclesiæ lumen, ex probabili multorum opinione ex stirpe

stirpe maternâ: *Adalbertus* & *Gaudentius* Episcopi Pragenses; *Ioannes* Episcopus Aprutii in regno Neapolitano: *Bernardus* Episcopus Traguriae in Illyrico: *Valerius* Episcopus Nuceriae Paganorum in Apulia: *Jordanus*, *Matheus*, & *Latinus* Sacrae Romanae Ecclesiae Cardinales: *Paulus I.* Pontifex Maximus; & praeter complures alios *Benedictus* Patriarcha Monoci, Sacri Ordinis Cisterciensium splendidissimum gemma, cujus honoribus à *Santissimo* Patre nostro datum dicitur, ut in *Cathedram Petri* vocatus, fausto omine nomen *Benedicti* assumeret. Jam ut eò, unde aliquantum divertit, narratio regrediatur, *Petro Francisco* Ursino adhuc quadrienni infantulo unice volupe erat, Sacrae Dominicanae familiae habitu vestitum incedere; & eatenus vestiri famulam ephebulorum manum volebat, iis non nunquam tenella manu benedicere visus. Credidisses *Cyrum* inter aequales ludere, & innocuo lusu orbis regimen, veluti anticipato dominatu, praecipere. Serenissimi agnati solliciti, ne is regendis subditis natus princeps, qui praeter *Gravinæ* ducatum in spem *Principatus Bracciani* veniebat, praepropero consilio ad coenobiticum institutum abriperetur, nullum non lapidem movebant, ut praefervidam ejus indolem in alia studia mature traducerent; sed animus illius post primam veluti tincturam ejus Sacri ordinis desiderium tam altè imbiberat, ut neque agnatorum dehortationes, nec aularum illiciamta, nec amplissimum, quod offerebatur, patrimonium, hancei mentem excutere potuerit. Verùm dum aperto Marte res minus procedebat, bonus hic miles Christi ad stratagemata convertebatur; Hinc nihil minus agere visus, quàm quàm maximè agebat, à Serenissimis parentibus, duodevigesimum annum vixdum egressus, facultatem rogabat, ceteras Italiae regiones peragrandi, ut quibus legibus & moribus gentes viverent, natus regendis populis princeps, mature dignosceret. Ast Venetias appulsus, dissimulatione deposita, ad monasterium *Santi Dominici* de *Castello* dictum se ocyus contulit, & ardentissimis precibus, quibus suasorias lacrymas addebat, denique effecit, ut à Patre *Vincencio Maria Gentili* tunc temporis *Ordinis Praedicatorum* per Lombardiam Provinciali, postea ob egregia merita in Archi-Episcopum Januensem electo, ad sacrum novitatum generosus tyro Anno 1667 admitteretur. Hoc pium adolescentis propositum ubi ad suorum aures delatum est, statim in eo revocando toti erant, & veluti ultimum arietem admoturi, suos questus ad *Clementem X.* Pontificem Maximum deferebant, enixè flagitantes, ut summam suam auctoritatem interponeret, & sibi, subditis, ac saeculo adolescentem, non utique in cucullum, ut ipsi quidem augurabantur, progenitum restitueret. *Summus Pontifex*, ne intensissimis eorum precibus omnino durum se praerberet, principem adolescentem Romam ad se advocavit, penitus indagaturus, an solo salutis in tuto collocandae desiderio, aut potius juvenili quopiam & praecipiti aestro impulsus monasticae disciplinae se mancipasset. Affuit ille; & veluti coelesti afflatus spiritu eam mentis constantiam, eo verborum gravissimorum pondere, ac animi undequaque imperterriti impetu, facti sui rationem reddidit, ut ipse *Pontifex*, coeleste quidpiam in ejus vultu dignosceus, in summam admirationem

raperetur ; Tantùm abfuit, ut à pio propofito eum dimoveret, ut potiùs ei clementiffimè indulferit, ut poft femestrem probationem, in quâ generofus Tyro abfolutum jamdum militem egerat, ad Sacram profeflionem admitteretur, ne effet, qui pio ejus propofito moram injiceret, aut coelestem adolefcentem non proceffuris technis ultra inquietaret. Ei certè in delitiis erat, primogenituræ prærogativâ ocyus fe abdicare, & jus omne principatûs in fecundò genitum fratrem transferre, ut omni mundi fallû penitus calcato, Deo liberiùs inferviret. In Sacro ordine *Vincentius Maria* (eo enim nomine Sacræ Familiæ adfcriptus vocari voluit) tam admirabilem progreffum fecit, ut perfecti Religiofi ideam undequaque exprimeret ; & quandoquidem cum fummis virtutibus præfus eximiam in Theologiâ Myfticâ & naturali doctrinam conjungeret, oppidò docuit, quàm bellè virtus, doctrina & nobilitas in eodem fubjecto fubfifterent, & una pulchra qualitas mirâ fympathiâ, fibi adjumentum ab altera mutuaret. Cum igitur *Vincentius Maria* tantis meritis inclarefceret, præfatus *Clemens X. Pontifex Maximus* permotum fe fenfit, ut tantæ virtutis fydus in *Sacræ Romanæ Ecclefie* Horizonte collocaret ; Hinc eundem *Sacro Purpuratorum Collegio* anno 1672. die Cathedræ Divi Petri Antiochenæ facrà adlegebat. Sed quantæ molis erat, refugientem ab eo honore animum expugnare ? quantò illi faciliùs erat, avito principatu paulo ante fe abdicare, quàm modò purpuram, ultrò oblatam, acceptare ? quàm fervidâ, nihil tamen valiturâ facundiâ hunc à fe honorem amoliebatur ? Bononiæ tunc erat, cum eo fe nuntio non tam recreatum, quàm medullitus concuffum fenfit ; & veluti undequaque indigniffimus, & huic oneri ferendo impar, *Pontificem* humillimis literis fummpere contestabatur, ut hoc *Sacræ Purpure* honestamentum in alium, fe denique digniorem transferre dignaretur, & meliores inventurus, quos in publicam lucem protraheret, fibi permitteret, ut in Sacro fuo recessu folus habitaret, nec ad ullas altiores curas cum animæ fuæ difpendio traduceretur ; verùm quàm ille tardus in accependo, tam confans *Pontifex* in deferendâ Sacrà Purpurâ exiftebat. Cujus hæc demum ad *Vincentium Mariam* datæ literæ exftant.

DILECTE FILI NOSTER, SALUTEM ET APOSTOLICAM
BENEDICTIONEM.

EA quâ par eft animi admiratione Suspeximus religiofæ humilitatis præftantiam, quâ Cardinalitiam dignitatem, noftræ tantummodò in Ecclefia fecundam, recufare cogitâfti, eximiâque pietatem tuam prolixis laudibus profecuti, accuratas Divinæ bonitati gratias egimus, quæ tam præclaros, ut ex literis ad nos datis patere videtur, cordi tuo fensus impertiri dignata eft. Examinanda tamen, atque ad trutinam penfanda ducimus ejusmodi confilia ; quandoque enim fub amictu lucis princeps tenebrarum latet, mentitâque melioris boni fpecie, divinæ gloriæ incremento refiftit. Sententia quoque nobis fuerat, oblatum infirmitati noftræ *Pontificatus Maximî* pondus omnimode declinare, profufisque in id precibus & lachrimis vehementer incubuimus ; fubjecimus verò tandem voci Dei, per Cardinales nos alloquenti, voluntatem noftram, onerisque Angelicis etiam humeris formidandi gravitatem impares licet fubire paffi fumus. Eadem quoque fequenda à te in præfenti veftigia, pronâfque loquenti in nobis *Spiritui Sancto* præbendas fatiùs aures, effe confultum

in Domino reputantes auctoritate, quâ nos in terris Christus donavit, præcipimus hæc tibi, dilecte fili noster, ut dignitatem, quâ te universâ urbe plaudente nuper insignivimus, omnino acceptare velis, jucundius ita Pontificij sempiterno sacrificium, inclutam nempe animi tui repugnantiam, ingenti cum fœnore meritorem oblatorum. Nec ullus nobis dubitandi locus esse potest retardaturum te ad præstandum mandatis nostris, ut perfectum Religiosi instituti sectatorem decet, debitam obedientiam à metu, ut scribis, amittendæ salutis æternæ: Damnabile nimirum summopere foret, adeò turpem maculam inferre *præclarissimo Ordini*, à quo tot tamque illustria Christianarum virtutum exemplaria prodire. A pluribus itaque abstinentes à perfectâ probataque pietate tua hujusmodi solatium prorsus expectamus &c. &c.

Eodem tempore Bononiam adventabat Reverendissimus *Thomas Ragobertus* Generalis Ordinis Magister, amicam pariter vim inferens, ne honorem, Pontificis voluntate delatam, refragariâ modestiâ porro abnueret. Tandem aheneus ille adversus honores murus, tot machinis impellentibus, expugnatus est, & quantum humilitatis Studio purpuram prius averfabatur, tantum urgente obedientiâ à renitentiâ desistebat, cum Paulo gentium doctore credens, DEO RESTITURUM, QUISQUIS ORDINATIONI RESISTERET; eam præcisè gratiam subegit, & Summis precibus demum obtinuit, ut quandoquidem subesse, non præesse aliis vellet, sub potestate sui Ordinis, cui se unice devovisset, Purpuratus Dynasta perpetuò maneret; Planè ex toto illo tempore alias nunquam vestes sive intimas sive extimas admittebat, nisi quibus fratres sui Ordinis, quibus se per omnia similem haberi volebat, utebantur; etiam cum in locis moraretur, ubi solares radii ardentius pungerent, de habitu nihil unquam remittebat: quidquid circa jejunium, & ciborum abstinentiam, atque vigiliis sui ordinis regulæ dictabant, ea omnia ad amissim, ne latum quidem unquam ab iis discedendo, observata à semet volebat. Inde etiam provenit, ut Sacrum Ordinem suum, ceu plantarium, in quo summi denique viri exerescerent, summopere foveret; quem etiam amorem suum in reliquos ordines profusissimâ charitate ita explicabat, ut solem imitari videretur, suos radios in cunctos benefico influxu largiter dispensantem. Anno 1675. Episcopatum Manfredoniæ in Apuliâ à Clemente X. acceptare jussus est. Postea Innocentius XI. Clementis successor eum Casinæ Episcopatu in Romandiolâ Sanctus Sanctum præesse voluit. Denique anno 1686. ad Beneventanum Archiepiscopatum in regno Neapolitano, ab eodem Innocentio XI transferebatur. In iis Episcopatibus, qualem se exhibuerit, publica monumenta satis loquuntur. Quidquid ex Ecclesiasticis redditibus seponere licuit, patrimonium pauperum fecit, probè memor, se ex stirpe materna *Magni* illius Jordani posterum esse, qui cum ante annos plus mille, Tybri exundante, maxima fames in agro Romano grassaretur, largò pane suis manibus suppeditato, inedia pene confectos refocillabat; hinc cum pauperibus panem frangeret, *Frangipani* nomen non modò ipse fortiebatur, sed in totam Illustrissimam Prosapiam suam, non intermoriturâ tantæ beneficentiæ memoriâ transplantaverat. Idem Vincentius Maria in hospitalibus frequens, quos omnium miserrimos esse

comperit, propiùs invisit. Moribundos *Sacra Exomologesi* ipsemet expiavit, & ad longinquum iter Sacro Viatico eosdem instruxit. Teneram juventutem rudimenta fidei omnibus omnia factus edocuit. Agrestium mappalia, & vilissima quæque tuguria præ palatiis adire in delitiis habuit. E suggestibus æquè ac in patentibus campis auditus est non nunquam pluries eadem die efficacissimè ad confluentem populum verba facere. Ecclesias centum & nonaginta, vir pro cultu divino promovendò Zelosissimus, sua manu consecravit. Monasteriorum & Sacrarum ædium magno numero exstructor aut reparator exstitit. Ecclesiasticam disciplinam, coactis provincialibus conciliis, quibus 24 Episcopi ejus Suffraganei interfuerant, conservavit. Commislas sibi provincias ita rexit, ut Sanctissimis legibus instruerentur cives, optimis artibus florerent urbes, & singulorum ædes pietatis denique domicilia evaderent. Ad hanc Spartam suam tam benè ordinandam librorum adjumento ut plurimum utebatur; Nam non pauciores quàm viginti Sex insignes tractatus, quorum quidem numerum nobis Germanis inire licuit, à tantò Virò conscripti inter doctorum manus versantur; inter quos principem locum obtinere videntur Commentarii in Sacram Scripturam: Ecclesiæ dogmatum explicatio: Regulæ ad rectam Sacramentorum administrationem & participationem: Historia Conciliorum Provinciæ Beneventanæ, & in eam notæ. Explicatio Ecclesiasticæ disciplinæ antiquæ & recentioris: Tractatus Theologiæ Moralis, in quo medio tramite incedit, & molliorem æquè ac Severiorem agendi rationem, æquissimâ trutinâ cuncta examinando, minùs probat: Quingenta insuper illa elogia, in laudem *Magne Matris* suaviter concinnata, Vincentium Mariam virum, verè Marianis ignibus æstantem comprobant. Politiorum etiam literarum studia, eà in re Gregorium Nazianzenum & Divum Paulinum secutus, neutiquam neglexit. Poeticos etiam, sed planè innocuos lusus non nunquam interpoluit; prout multa ejus epigrammata, pietatem christianam undequaue redolentia exstant. Quis igitur ex hucusque relatis non denique concludat, *Vincentium Mariam* ANTE DEUM MAGNAS VIRTUTES OPERATUM ESSE, ET OMNEM TERRAM DOCTRINA EJUS REPLETAM FUISSE? Verum enimvero si mihi per *Maximi* hujus *Pontificis* modestiam liceret, pene ad miracula proclamarem; eloquar tamen, qualitercunque se res habuerit: Nam Dei, ejusque Sanctorum in nos beneficia posterorum memoriæ Subtrahere velle, esset utique animi, coeli in nos beneficentiam non satis ex æquò agnoscentis. Contremuerat urbs *Beneventana*, terræ motibus horrendum concussa, & magnâ ex parte diruta: Ipsæ ædes Archiepiscopales, dehincantibus compagibus corruerant, suâ ruinâ *Archiepiscopum* haud dubiè oppressuræ, nisi præsentissimâ coeli ope Servatus fuisset. Ne quid nimium in tantâ re affirmare videar, ipsius Vincentii Mariæ verba, testis utique omni exceptione majoris, nihil addendo, demendo nihil, in mediam adduco. Percipe amice lector non unum, sed coacervata veluti miracula: ita autem verba sonant,

Ad

Ad honorem Dei Omnipotentis, Beatissimæ Virginis Mariæ Dominae nostræ, gloriosique Sancti Philippi Neri; Ego Fr. Vincentius Maria Orfini Ordinis Prædicatorum, infelix peccator, & ex Divinâ patientiâ Sacræ Romanæ Ecclesiæ Presbyter Cardinalis tit. Sancti Xisti Ecclesiæ Beneventanæ indignus Archiepiscopus, testificor etiam cum juramento, circumpositis Sacris Evangelis, qualiter adveniente propter mea peccata terræ motu in meâ civitate Beneventanâ die Sabbathi quintâ Junii anni 1688. vigiliâ Saeratissimæ Pentecostes, horâ vigesimâ cum dimidiâ, dum eram in meo cubiculo posito in superiori parte meæ domus Episcopalis simul loquens cum quodam nobili Dicocefano, expectans nuntium, ut descenderem ad vespas in Ecclesiam, supradictum meum cubiculum corruit vi terræ motus, & pavementum, ubi eram, etiam corruit cum cubiculo, quod erat subter, quod etiam ex parte corruit, & ego cum supradicto nobili cecidi usque ad cameram horreus, & fuimus cooperti faxis omnium ædificiorum, quæ supra nos delapsa sunt, variâ tamen fortunâ; nam ille remansit extinctus, & ego illæsus evasi, caput meum defendentibus aliquibus arundinibus, quæ supra me fecerunt quasi tectum sufficiens ad cooperiendum caput, & ad commodè respirandum. In cubiculo, ex quo cecidi erat armarium ex nuce plenum Scripturarum, in quo custodiebam involutas omnes imagines, experimentes historicè acta celebriora vitæ Sancti mei Protectoris *Philippi Neri*, cum proposito illas collocandi in domo, quam ædificaveram extrâ civitatem in loco dicto la pace vecchia. Idem armarium confedit super illud fragile tectum arundinum, quod cooperiebat caput meum, sicuti dixi; quamvis clausum fuisset clavi, apertum est ex se ipso, & exierunt imagines representantès vitam Sancti, quæ omnes me circumdederunt, & sub capite erat illa, quæ representabat Sanctum orantem; videntem *Leatissimam Virginem* sustententem trabem veteris Ecclesiæ Vallicellanæ, quæ exierat è loco suo. Supra dictum armarium ceciderat ingens superliminare marmoreum magni ponderis, & hoc non obstante, per totum spatium temporis. quo sepultus remansi inter ruinas, non sensi molestiam, non pondus, non gravitatem: Immo ex speciali gratiâ, continuo voce altâ potui recitare aliquas preces, semper habui liberum rationis usum, commendans me *Deo & Sanctis* cum firmissimâ fide de mea liberatione. Asserunt mei familiares, me fuisse inter ruinas sepultum spatiò unius horæ, aut horæ cum dimidiâ; sed mihi ex novâ gratiâ visus sum permanisise tantum spatio unius quadrantis. Interim venit Pater Lector Bonnacorsi Ordinis mei vocans me supra illum cumulum saxorum, & statim ipsum audivi, ipseque vocem meam pariter audivit, licet non clarè dignosceret verba mea, & simul cum D. Canonico Paulo Farella inceperunt me ex ruderibus educere: inde supervenerunt alii duo, quorum auxilio è faxis me extraerunt, & est speciali animadversione dignum, quod ipsis operantibus, lapides se juncti, præcipitesque cadentes, nec ipsis nec mihi noxam aliquam intulerunt. Posteaquam extractus fui ex ruinis, supradictus Canonicus sub capite meo invenit memoratam Imaginem Sancti mei Patroni, & alter statim cum me vidit, casu accepit unam ex imaginibus prædictis, quæ circum me erant, & mihi illam præbuit, ut deoscularer, & inveni illam esse imaginem representantem miraculum, quò Sanctus à morte vivum excitavit Paulum de Maximis; & ita fui ex ruinis extractus, & abductus extra portam civitatis cum multis vulneribus in capite, in manu dexterâ, & pede dextero, & tamen vulnera nullo dolore me afflixerunt; immò eadem vespërâ accepi præ manibus sacramentum Eucharistiæ, sermonem habui ad populum, & infirmo administratus sum Viaticum; solum oculi ex multitudine ruderum, quæ supra me ceciderunt, fluxione fuerunt afflicti, quæ licet cum aliquo incommodo visionis, fuit tamen sine dolore. Beneficia Sancti mei intra hos limites non continentur, quoniam servavit à ruinâ quasi totius meæ Domus Episcopalis totam numerosam familiam meam, omnes officiales, ministros, satellites, & Executores mei tribunalis, omnes hospites & Curiales; unus tantum servus à pedibus interiit, qui extra domum erat, & in Episcopali domo mortui remanserunt solum pauci exteri, qui non advenerant occasione mei tribunalis. Liberavit pariter Sanctus Dominos Presbyteros Congregationis Missionis, à me vocatos in civitatem, & cum ipsis

ipsis

ipsis omnes Seminarii Alumnos, quamvis lapsus fuerit seminarium; quocirca ad gloriam mei Sancti dicere possum: quos dedisti mihi (siquidem ipsi refero acceptum honorem Archiepiscopatus) quos dedisti mihi, repeto, non perdidisti ex eis quemquam; Voluit enim Sanctus renovare in me indignissimo Episcopo, quod accidit Ao. 587. Antiochia occasione terribilis terrae motus, qui occidit sexaginta millia hominum, quum Episcopus Gregorius cum suis esset liberatus, licet domus ejus, sicut mea, cecidisset. Uterius inter ruinas omnium aedificiorum meae civitatis meus Sanctus conservavit Archivum Episcopale, Cancellariam, Cameras Vicarii, in quibus erant multae scripturae, Bibliothecam Capituli Metropolitanam, in qua inveniebantur Scripturae majoris momenti meae Ecclesiae. Ad majorem mei confusionem perseverant super me misericordiae mei Sancti; quoniam cum die Veneris 18. currentis mensis Junii venissem ad venerandum ejus Sacellum in Ecclesia Patrum Oratorii Neapolis, exiens ex illo ceciderunt e capite meo omnes cruxtae vulnerum, & omnia complanata manserunt, quamvis in vulnere supercillii eodem die veneris mane fuisset inventa sanies; & in oculis hodie die Martii 22. Junii ex benedictione mei Sancti multum convalesco, firmiter sperans, quod meus Sanctus, quod coepit, perficiet contra expectationem trium celeberrimorum medicorum, qui ex inspectione oculorum meorum post praedictum infortunium putabant eos esse taliter laesos a ruderibus, ut praeter fluxionem jam cecidisset in ipsos velamen quoddam, vi cuius infirmitate oculorum laborare continuo debuissem, ut ex attestationibus eorundem infra scriptis apparet. Hinc ex fiducia, quam semper firmam habui erga meum Sanctum, respuens usum remediorum naturalium ex sola applicatione Reliquiarum ipsius experior valetudinem praedictam, & a primo introitu, quem feci in ejusdem Sacellum vespere praedicti diei decimi octavi currentis mensis, non valens sustinere usque ad illud tempus visum etiam parvae facis accensae, exii ab illo gestans in manibus cereum quatuor luminum absque laesione etiam parva in pupillis. Quare ad perpetuam memoriam maximi beneficii, quod Sanctus elargitus est mihi, & ad gloriam ejusdem, qui erga me miserum peccatorem operatus est tam grande miraculum & tot excelsa prodigia, & ut in dies magis crescat devotio populorum erga tam beneficium & benignum Protectorem, supra dictam narrationem registravi, & sigillo firmavi, ne de ejusdem validitate quis dubitare possit.

Dat. Neapoli in meo conventu S. Catharinae apud formellum die Martii 22. Junii 1688.

Fr. Vincentius Maria Cardinalis Ursinus Archiepiscopus Beneventanus

Loco ✕ Sigilli.

Dinus Secretarius.

EGO Doctor Medicus Physicus Vincentius Grisconius attesto & confirmo, quantum in retroscripta relatione narratum fuit ab Eminentissimo D. Cardinali Ursino circa suam indispositionem oculorum.

Ego Doctor Santolus Sica Chirurgus & Medicus oculus attesto & confirmo, quantum supra narratum est ab Eminentissimo D. Cardinali circa suam indispositionem oculorum.

Ego Doctor Physicus Fridericus Mennini attesto & confirmo, quantum supra narratum est ab Eminentissimo D. Cardinali Ursino circa indispositionem oculorum.

Ne-

Neque etiam illud, ut ad narrationem regrediar, absque speciali Dei auxilio factum videtur, quod hujus Viri solertissimâ æquè ac piissimâ industria *Divi Bartholomæi* corpus, quod temporum injuriâ quàm diutissimè incognitum iacuerat, reinventum, & certis agnitum indiciis in Sacras Aras repositum fuerit. Quid igitur mirum, aut cui per Europam inexpectatus nuntius venit, *Vincetium Mariam Ursinum* ad *Cathedram Petri* vocatum? & Sacræ Romanæ Ecclesiæ *Cardinales* tunc demum post inita aliquot scrutinia convenisse, cum unanimitibus calculis in eum non tam irent, quàm *Divina* quadam *Inspiratione* abriperentur? Enimvero soLVs DeVs eLegIt OrsInVM In CapVt orbIs; & videbatur S. Mater Ecclesia, cum Cellam suam electurus intraret, ea Boozii ad Ruthen verba ante ejus fores irrefragabili testimonio affixisse. Ego te absqVe VL-La DVblatIone sVsCIPlaM. Eo humana Oracula, quæ tamen Divinitus inspirata videntur, jam dudum de ipso edita collineabant. Ita *Fabius Caracciolus* è Ducibus montis *Sardi*, Sacræ Rotæ Romanæ Auditor, cum tractatum insignem de indulgentiis Patris Vivæ *Societatis Jesu* Sacrosanctæ Theologiæ Neapoli Professoris *Vincetio Mariae* Ao. 1699. inchoante anno jubilarî, dedicaret, in suâ epistolâ dedicatoriâ in ea verba verè fatidica prorupit: *Dumque vel dignitatem tuam Eminentissime Princeps, vel rerum à te gestarum amplitudinem, animò complector, non sine aliquo fortasse Numinis afflatu, sic statuendum censeo, te qui nunc libros de anno Sancti Jubilei privatis auspiciis ad publicam utilitatem foro committi imperas, post quinque lustra Pontificiâ autoritate diploma de Sancto anno indicendo promulgaturum.* Sub finem, postquam inventum *Divi Bartholomæi* corpus *Ursino* gratulatus fuisset, hæc plena veritatis verba subjungebat: *Erit, erit profectò dies, quo die vices alternante Numine, ut tu Bartholomæum magno nisu sibi ipsi restituissti, sic te Bartholomæus pro se sibi rest tuto, Romanis in arcibus statuere, & sine nisu in Vaticanum deducet. Augurium tam felix & faustum Christiano Orbi ex tuo ipso nomine in Oraculum purissimum Anagrammaticis Auspiciis deducto sumitur.*

En Programma!

Vincetius Maria Ursinus Dominicanus.

En Oraculum!

Vir Mirus scando in Vaticanum sine nisu.

Enimvero *Vir Mirus!* qui profundissima humilitate tam procul ab ambitu abfuit, ut electus *Summus Pontifex* manantibus per aliquot horas copiosis lachrymis, & senilem genas purpurantibus, hanc à se dignitatem amoliri conniteretur. *Vir mirus!* Qui cum omnibus præfesset, Generali Ordinis Magistro subesse voluit, tunc demum eam dignitatem admittendo, cum is efficacissimis verbis assereret, Dei Ordinationi amplius resisti non debere. *Vir mirus!* qui propria voluntate abdicata solum Dei nutum sequendo, in hæc demum verba, cedro & auto insculpenda eruperit: *Fiat Voluntas Dei.* *Vir mirus!* Qui in gestatoriâ sella ad ædes Apostolorum Principis delatus, jam præ foribus è suggestu descendit, in genua se submisit, & Sacra limina submississimo osculo, velut undequaque indignissimus libavit. *Vir Mirus!* qui opere & verbis efficax, primum sermonem, quem ad Sacrum Collegium 12. Jul. mirâ facundiâ habebat, in hæc

verba humilitatis plenissima inchoavit: *Venerabiles fratres! Est quidem Divinis institutionibus traditum, ut gloriatur frater humilis in exaltatione sua* *Isaia lib. 9. quò dextera Domini magnificetur in laude, & qui dixit de tenebris lucem splendescere, mirabilium suorum gloriam in figmenti infirmitate luculentius ostendisse videatur; Nos tamen dignis ministerio Apostolico virtutibus, nostrique reatus conscientiam pavidos vicem, magis nostram dolere decet, atque à judiciis ejus potius timere, quam de exaltatione gloriari: propterea cum primum de sollicitudine omnium Ecclesiarum nobis imponendam agere cepisset, merito verebamur, ne Deus terribilis super filios hominum elevans allideret nos, ac ne fortiora suscipientes, inconcusso pondere contereremur; at verò cum ingenti metu perculsi ministerium nostrae imbecillitati jure formidandum detrectaremus, mira illa & officii plena fraternitatum vestrarum consensio certissimò nobis argumento fuit caelestium mandatorum, quibus nefas esse duximus diutius oblectari. &c. &c. Vir Mirus!* qui in eò unus est, ut discordantes Europæorum principum animos amicabili concordia conciliet. *Vir Mirus!* qui morum suavitate omnium voluntates attrahit, quem Regia Austria reveretur, cui in *Nepote Gravina Duce in Sacri Romani Imperii Principem* creando, sua obsequia defert. *Vir denique mirus!* qui levi & parabili victu contentus, paupertate magistrâ in tantum excrevit. *Gratulor tibi Sancta Mater Ecclesia,* quæ tanti Pontificis aucta es gloriâ, qui dabit Salutem in *Israel.* Is enim *LeVabIt SignVM In nationes, & CongregabIt (Deo & tibi) profVgos IsraeLIs.* Erit si *Malachia* fatidico fidem adhibere velimus, *Miles in Bello;* Non qui super strata hostium cadavera trophæa erigat, aut purissimas manus innocentum sanguine imbuat, aut in campis cœsorum ossibus albescentibus triumphabundus exultet; sed qui orco pia bella moveat, qui repullulantem errorum hydram novus *Christianus Hercules* sub iugum mittat, quo *Sacro Imperatore* orbis videat & miretur *Romam triumphantem.* Scilicet

ErIt noVVS aC bonVs MILEs In popVLo DeI.

ErIT strenVVs aC aCerrIMVs VerItatIs Defensor.

ErIt ECCLESiastHCæ DISCIPLinæ aC LibertatIs

ZeLosVs & InDefensVs restaVrator.

DebeLLabIt hostes In ManV eXtentâ atqVe braChIo FortI.

Denique *Serenissima Vrsinorum Domus* in insignibus præfert stellam, benigno influxu omnia refocillantem; candentia lilia, indubiè animorum puritatem denotantia; Turrim, securitatis asylum; & purpuream Rosam; vel ut hæc florum Regina non impar regibus stemma comprobet, vel ut odorifera suavitas virtutum fragrantiam indicet, vel ut ex

Rosâ inter Spinâ enatâ suavitatis basia exspectet, quis-

quis amat, aculeos, quisquis im-
meritam lædit.